

at Flertallet nu havde en anden Opfattelse og sagde: nu er det dobbelt nødvendigt at kassere Valget, thi nu se vi, at det er en ond Bane hos Lindberg, at det ikke er en enkelt Forsælse, han har begaaet; men at det ligefrem er en afskyelig Bane hos ham at gjøre noget Saadant, og nu maa vi derfor absolut forkaste Valget. Det er ganske vist et bekvemt Standpunkt, Flertallet har, thi hvorledes Oplysningerne end faldt ud, maatte det derefter være gaaet galt for Valget; men det er et Standpunkt, hoorpaa jeg ikke kan gaa ind. — Den ærede Ordfører har forøvrigt rettet det Spørgsmaal til mig, hoorpaa jeg vilde begrunde det, der staar i vor Mindretalsudtalelse, at det er høist usandsynligt, at Valget, hvis S. Pedersen havde faaet Ordet, vilde have faaet et andet Udfald. Ja, det er ganske vist af de Ting, som ikke ere lette at begrunde. At føre et exakt Bevis ind, hvorledes et Valg vilde være faldet ud under visse Omstændigheder, er ikke ganske let; men jeg tror dog at turde henstille i Almindelighed, om Nogen virkelig for Alvor tror, naar man vil gjøre sig den Situation nærværende, som fandt Sted den 3die Januar ved det Valg, som var Resultatet af en Oplosning af dette Thing, og som fandt Sted under en meget akut politisk Spending, — om Nogen da i Virkeligheden tror, at det vilde gjøre Udslaget med Hensyn til Udfaldet af et Valg, om en Mand fik Leilighed til at sige nogle Ord for at imødegaa et Angreb, det var rettet, ikke paa ham selv, men paa et politisk Parti, hvortil han hørte. Jeg tror det ikke. Det er blevet fremhævet saa stærkt, at det Angreb, som Herr Hiort-Lorenzen gjorde paa Hr. Søren Pedersens Parti, var noget forstrækkeligt, idet han skal have sagt, at det var Vidnesbyrd om despotiske Tendenser. Jeg skal ikke nærmere indlade mig derpaa, saaledes som den ærede Ordfører gjorde; men jeg skal kun bemærke, naar han gjorde Nar ad denne Udtalelse om despotiske Tendenser, og søgte at reducere dem in absurdum ved at sige, at man paaftod ellers, at de Herrer skræmte Ingen, at det One udelukker ikke det Andet; Et er Hensigten, et Andet Virkningen. Men de Herrer sige, at det er forstrækkeligt, at han ikke fik Lov til at udtale sig derom. Det forekommer mig at være noget af det Besynderligste, jeg har hørt. Enhver kan sige sig selv, at lige fra Først til Sidst har naturligvis hele Valghandlingen ikke bestaaet i Andet, end at Hr. Hiort-Lorenzen har kraftig angrebet det Parti, hvortil Hr. Søren Pedersen har hørt, og Hr. Søren Pedersen har med ikke mindre Styrke angrebet det Parti, hvortil Hr. Hiort-Lorenzen hører, hvilket man ogsaa paa en meget tydelig Maade kan se af Hr. Søren Pedersens Udtalelser. Det har fra Først til Sidst været Gjenstand for Forhandlingen, det og intet Andet. Det slutter jeg — jeg har ganske vist ikke været tilstede ved denne Valghandling og kan ikke vide, hvorledes det er gaaet til i det

Enkelte — deraf, at saaledes er det gaaet til ved alle Valghandlingerne den 3die Januar, som ere mig bekendte, og jeg tænker, at det er ikke gaaet anderledes her. Jeg tror ganske vist, at S. Pedersen har haft fuldkommen tilstrækkelig Leilighed til at sige alt det, han kunde ønske, til Fordel for sit Parti og til Skade for Modpartiet. Jeg tror just ikke, at det har vaakt nogen Forbauselse, at man ikke blev ved med at udtale sig om dette Spørgsmaal, men at det dog holdt op engang. Den ærede Ordfører kaldte det et personligt Angreb paa ham (Ordføreren: Nei). So! Jeg beder om Forlædelse. Han talte om, at Lindberg paaftod, at han ikke havde hørt det personlige Angreb paa den Paagjældende. Jeg veed ikke, om han sagde det personlige Angreb paa hans Parti, men saa var det en contradictio in adjecto; thi et Angreb paa et Parti er ikke noget personligt Angreb, der skete altsaa ikke noget personligt Angreb paa S. Pedersen. Havde det været Tilfælde, burde han upaatvilelig have haft Ordet, og vilde vel ogsaa have faaet det. Der skete et personligt Angreb paa Folkethingsmanden for Kjøbenhavns Amts 5te Valgkreds (Holstein-Leoborg); men han var nu ikke til Stede, og der var ikke nogen bestemt Opfordring for Søren Pedersen til at udtale sig om det. Men saaledes altsaa, som det foreligger, tror jeg, at det er meget usandsynligt, at Valgets Udfald vilde være blevet et andet, selv om S. Pedersen havde faaet Ordet for at sige nogle Ord i Anledning af den meget ubetydelige Episode, der forefaldt, en Episode, som næsten ikke var bleven bemærket af mange af de Tilstedeværende, og om hvilke de derfor give afvigende Fortællinger, og som har været saa kort, at Valgbestyrrelsens Formand end ikke har hørt den, idet den er foregaaet, medens Søren Pedersen talte til ham. Jeg tror rigtig nok, at, om han havde begjæret Ordet for at udtale sig, maa man have en sand Tyktetro for at tro, at dette kunde have givet Valget et andet Udfald; men, som sagt, at give et mere exakt Bevis er jeg ikke i Stand til. — Jeg kan indskrænke mig hertil, idet jeg iøvrigt henviser til vore Udtalelser i Betænkningen, og i mange Punkter kan henholde mig til, hvad der er udtalt af det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Hør! Hør!). Ja, det er ikke saa fært. — Jeg ser mig imidlertid ikke for mit Vedkommende i Stand til at stemme for den første af det ærede Medlems Indstillinger. Det vil, af hvad jeg har udtalt, være klart, at jeg ikke kan underskrive de Ord, at man ikke erkender, at den Opfattelse af Valglovens § 35 er berettiget, hvorefter Valgbestyrrelsens Formand ved det i Årsens den 3die Januar d. N. afholdte Folkethingsvalg har negtet den faldne Kandidat, S. Pedersen, Ordet for at udtale sig om Sernbanesagen; men jeg kan jo selvfølgelig ikke lægge en overordentlig Vægt paa, om en saadan Indstilling vedtages